

Chương 490: Rizaira (8) - Anh Chàng Tiều Phu May Mắn?

(Số từ: 3293)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

19:01 PM 12/07/2023

"Nó gãy rồi..."

"Thực vậy..."

Luna nhìn chăm chăm vào chiếc rìu gãy, cán của nó nứt ra ở giữa.

"Con trai?"

"Làm ơn đừng xưng hô với con như thế..."

Lúc đó, tôi đã hiểu tại sao Luna không thích bị gọi là 'mẹ'.

Nó cảm thấy rất kỳ lạ!

Đương nhiên, cũng như tôi, Luna làm như không để ý.

"Rezaira không giàu tài nguyên, con biết đấy. Con có thể hiểu được tầm quan trọng của dù chỉ một cái rìu hay cuộc không?"

“Con xin lỗi...”

Tôi đang ở trong một ràng buộc.

Thật lỗi bịch khi Luna suýt giết tôi một lần.

Sự tồn tại của Ma vương là một mối đe dọa đáng kể đối với Ellen, và vì Ellen có thể bị giết nên Luna đã cố lấy mạng tôi.

Nhưng bây giờ, 2 năm sau.

Tôi đang bị trừng phạt bởi Luna vì đã bẻ cán rìu.

Tệ hơn nữa, tôi đang cúi đầu và xin lỗi như thể tôi đã phạm tội nghiêm trọng.

Chuyện gì đang xảy ra vậy?

Tôi đang ở trong tình huống nào?

Tôi đang cảm thấy mất phương hướng.

Theo nhiều cách khác nhau, tôi không thể không cảm thấy bất an và bối rối.

"Cho nên, con nhất định là dựa vào sức mạnh của mình, liều lĩnh vùng lên, cho nên xảy ra chuyện này, đúng không?"

“...Vâng.”

Độ chính xác chính xác của cô ấy thật đáng kinh ngạc.

“Con lúc nào cũng bồn chồn lo lắng và rối loạn thần kinh, thậm chí không thể làm tốt nhiệm vụ được giao. Con đúng là vô dụng.”

Kể từ khi đến Rezaira, tất cả những gì tôi làm là cầu nhàu và rên rỉ.

Tuy nhiên, để nói rằng tôi vô dụng...

Ngay cả như vậy...! Ngoài ra...! Tôi có nhiều trách nhiệm...!

Tôi đành im lặng, biết nói ra lời nào cũng chỉ khiến tôi ra vẻ đáng thương.

Là vua của Edina và là một Archdemon.

Kẻ thù của nhân loại.

Và tôi ở đây, bị coi là vô giá trị ở một ngôi làng hẻo lánh vì làm gãy rìu.

Luna thở dài thườn thượt, quay trở lại nhà kho, tìm kiếm một chút và lấy ra một chiếc rìu khác.

"Cái này hơi lâu rồi, vì vậy hãy cẩn thận hơn với nó."

Chiếc rìu đầu tiên mà Luna đưa cho tôi không hẳn là hạng S, nhưng nó cũng tầm hạng A.

Tuy nhiên, cái này có vẻ cũ hơn nhiều, cả lưỡi và cán.

"Làm sao con có thể chặt cây với cái này...?"

"Chà, con sẽ không cần nếu ai đó không làm hỏng cái kia ngay từ đầu."

"Có lẽ là một cái rìu có cán sắt hay gì đó... Mẹ có thứ gì như vậy không?"

"..."

"Được, con đi..."

Bạn có thực sự tin rằng sẽ có một điều như vậy?

Với vẻ mặt lộ liễu trong mắt cô ấy, tôi không còn lựa chọn nào khác ngoài việc lấy chiếc rìu hạng C đã xuống cấp, mòn vẹt và quay trở lại khu rừng.

Thành thật mà nói, tôi không cần đến cái rìu.

Tôi được hướng dẫn không sử dụng Thánh tích, nhưng không có gì được nói về cơ thể của tôi.

Với cường độ ma thuật tối đa, tôi có thể lật đổ bất kỳ cái cây nào không quá lớn.

Nhưng dùng đến điều đó sẽ phản tác dụng.

Mục tiêu của tôi là thích ứng với Lực [Tăng cường sức mạnh ma thuật] hoàn chỉnh thông qua nhiệm vụ này, không chỉ đơn thuần là tuân theo mệnh lệnh của Luna để tạo ra đất nông nghiệp mới.

Ngay khi tôi dùng đến điều đó, các ưu tiên của tôi trở nên méo mó.

Tôi phải tập trung tâm trí và giải phóng những suy nghĩ sao nhãng để làm quen với sức mạnh mới tìm thấy này.

Nếu tôi chỉ tập trung vào việc chặt cây và cày ruộng, thì còn tệ hơn là không làm gì cả.

Nắm chặt rìu, tôi tập trung tâm trí.

"Huuu..."

Nếu tôi dùng quá nhiều lực, không phải cái cây sẽ bị đau mà là cái rìu sẽ gãy.

Kỹ thuật chặt cây.

Tôi không biết kỹ thuật phù hợp, nhưng tôi đã học được một điều quan trọng.

Đánh mạnh quá sẽ làm gãy rìu.

Áp dụng lượng lực thích hợp là chìa khóa.

Chỉ cần đúng số lượng.

Vung rìu về phía cái cây.

*Cạch!

Một phần vỏ cây sơ sài bị bong ra.

Chiếc rìu vẫn còn nguyên vẹn, vì vậy lượng lực đã được quản lý một cách chính xác.

Tuy nhiên, cái cây chỉ bị lột nhẹ lớp vỏ bên ngoài.

Cần thêm bao nhiêu cú đánh nữa trước khi cái cây đổ?

Sau đó, xẻ cây đổ thành từng mảnh đủ nhỏ để vận chuyển.

Chất chúng lên xe trượt tuyết để chở chúng đến Rizaira.

Chặt cây khác.

Tách nó ra.

Vận chuyển nó.

"....."

*Chíp chíp!

Tôi quan sát khu rừng rộng lớn trải dài trước mắt.

Một khi tất cả các cây đã biến mất,

Tôi sẽ cần phải đào rễ của những cái cây khổng lồ
và loại bỏ tất cả chúng.

Cày đất và xới đất...

Tôi đã khao khát trở thành một Master.

Tại sao tôi thấy mình là một thợ đốn gỗ tập sự?

"Chết tiệt."

*Cạch!

Tôi ném chiếc rìu sang một bên và nằm xuống đất.

Cường độ ma thuật cường độ cao của tôi đã tiêu
tan. Trên thực tế, nó đã được kích hoạt và hủy
kích hoạt nhiều lần trong khi sử dụng.

Một cái cây?

Không ai bị hạ gục.

Sức mạnh của tôi không chỉ đơn thuần là to lớn.

Cả sự nhanh nhẹn và khéo léo của tôi đều vượt xa người bình thường.

Do đó, không bỏ lỡ, tôi có thể tấn công chính xác mục tiêu đã định của mình.

Nhưng yếu tố then chốt là sức mạnh.

Không biết về độ bền của chiếc rìu, tôi không thể đâm đủ mạnh vào cây, khiến vết khía tôi tạo ra trên gỗ vẫn nông.

Tôi đã nhiều lần kìm nén mong muốn bẻ gãy cái cây bằng tay không.

Cuối cùng, kiệt sức, tôi đầu hàng.

Nằm trên nền rừng, thở lấy hơi, tôi nghe tiếng cười xa xa.

"Tôi đã nói với cậu nó sẽ như thế này, phải không?"

"Chà, cậu ấy không thể giúp được nếu cậu ấy không biết gì hơn."

Giọng nói của Arta và Lena vang vọng từ xa.

Khi tôi nằm đó, tôi thấy khuôn mặt của Arta và Lena hiện ra phía trên tôi.

"Nó là gì..."

"Luna nghĩ rằng cậu sẽ gặp khó khăn, vì vậy cô ấy nhờ chúng tôi kiểm tra cậu."

"Cậu có muốn một ít nước không?"

Lena đưa cho tôi một thùng nước.

Khoảnh khắc tôi làm gãy chiếc rìu, Luna dường như quyết định rằng tôi thật kém cỏi.

Tôi uống nước Lena đưa.

"Dù vậy, cậu vẫn chưa ngã được một cây nào à?"

Arta nhìn chăm chăm một cách hoài nghi vào những vết khía nông trên cây và không có bất kỳ vết ngã nào.

"Không được, tôi sợ dùng sức quá nhiều, rìu sẽ gãy."

"Có cần dùng rìu không?"

"Tôi hình dung việc sử dụng rìu cũng sẽ giúp tôi học cách tập trung tâm trí..."

"Hmm tôi hiểu."

Arta kiểm tra các vết khía trên thân cây và lắc đầu.

"Đó không phải là về sức mạnh; cậu đang sử dụng sai kỹ thuật. Ai chặt cây như thế này? Hãy để tôi chứng minh."

Arta đưa tay ra, và tôi đưa cho anh ấy chiếc rìu mà tôi đã vứt sang một bên.

"Quan sát này."

Nắm chặt chiếc rìu, Arta nhắm vào thân cây.

"Từ trên xuống dưới."

*Cạch!

Khi Arta vung rìu xuống, một vết khía nông xuất hiện trên thân cây và một phần vỏ cây bị bong ra.

Sau một cú vung kiếm, Arta nhìn tôi một lần nữa.

"Bây giờ, từ dưới lên trên."

*Cạch!

Đòn tấn công chính xác của Arta khiến một mảnh gỗ rơi ra từ hai điểm kết nối.

Tôi chỉ biết thẫn thờ nhìn mảnh gỗ hình tam giác rơi xuống.

Chỉ với hai cú vung.

Màn trình diễn khiến tôi nhận ra sai lầm của mình.

“Cậu không thể tùy tiện chặt vào một cái cây. Cậu có thực sự nghĩ rằng điều đó sẽ hiệu quả không?”

Tôi đã nhiều lần đánh vào cùng một chỗ.

Chặt một cái cây giống như đẽo nó xuống. Arta tặc lưỡi, nhìn tôi với vẻ hoài nghi.

"Gì thế này? Dân thành phố như cậu không biết làm gì à?"

"À, không... chỉ là..."

Hồi ở Temple, tôi đã khá điêu luyện.

Tôi được coi là một trong những tài năng hàng đầu của Đế chế, phải không? Mặc dù tôi không thực sự đến từ Đế chế.

Không ai gọi tôi là bất tài kể từ đầu năm nhất của tôi!

Tuy nhiên, bằng cách nào đó ở Rizaira, tôi bị coi là một kẻ ngốc không thể thực hiện ngay cả những nhiệm vụ cơ bản.

Và đó không phải vì bất kỳ bí mật bí ẩn hay sức mạnh độc nhất nào trong làng.

Tôi bị coi là ngu ngốc đơn giản chỉ vì tôi không biết cách chặt cây.

"Không... có bao giờ tôi phải chặt cây đâu?!"

Chính xác! Trước và sau khi đến đây, khi nào tôi cần chặt cây?

Đó là điều tự nhiên mà tôi không biết!

Arta bật cười trước sự phản đối của tôi.

"Đó chính xác là lý do tại sao tôi nói cậu là một chàng trai thành phố."

"..."

Tôi bực nhưng anh cũng có lý nên tôi không cãi được.

"Dù sao cũng chúc may mắn. Hôm nay tôi phải giúp ông nội."

"Ừm, Reinhardt. Hôm nay tôi cũng phải chăm sóc em gái mình."

Nói xong, Lena và Arta rời đi.

Ông nội.

Bây giờ tôi nghĩ về nó, tất nhiên là ngôi làng có ít hộ gia đình và không có sự thay đổi dân số này sẽ bao gồm các gia đình lớn.

Tuy nhiên, nhờ sự chứng minh của Arta, tôi đã hiểu ra sai lầm của mình.

Chặt cây không phải là chặt vào cùng một chỗ; nó yêu cầu điều chỉnh góc độ và mài mòn từng chút một.

Nhiệm vụ dường như đơn giản liên quan đến kỹ năng và kiến thức.

Arta chỉ cho tôi thấy những điều cơ bản, và có thể có những kỹ thuật chặt cây cao cấp hơn.

Ngay cả khi tôi học chúng, tôi sẽ không đạt được bất cứ điều gì. Một khi tôi rời Rizaira, có lẽ tôi sẽ không cần phải chặt cây nữa.

Làm thế nào mà tôi kết thúc trong tình huống này?

Một chàng trai thành phố.

Chỉ vì tôi không biết chặt cây, tôi đã bị trêu chọc và bị mắng vì làm gãy rìu.

Quay trở lại Edina, chúng tôi phải vật lộn để kiếm ăn và chăm sóc một số ít người sống sót đến bằng thuyền, xử lý các vụ án giết người và xác định cách quản lý tội phạm.

Có vẻ như cả nhân loại đều ghét tôi.

Ngay cả khi tôi sống sót sau sự cố Cánh cổng, tôi có thể phải chiến đấu với Ellen và có khả năng đối mặt với chiến tranh giữa Darkland và Đế chế.

Tôi chỉ từng thảo luận về sự sống, cái chết và ranh giới mong manh giữa chúng.

Trên thực tế, tôi đã phải giết vô số người với lý do ổn định hệ thống và xã hội.

Tuy nhiên, tôi đã ở đây, chặt cây ở ngôi làng miền núi xa xôi này, cố gắng tạo ra một cánh đồng.

Bị gọi là trai thành phố dốt nát mà phải chịu đựng những câu chuyện như vậy.

Bị khiển trách vì làm hỏng rìu và bị đổ lỗi là bất tài trong mọi việc.

"Heh..."

Theo một cách lạ,

Tôi cảm thấy như thể mình đã biến thành một người bình thường, và một tiếng cười mĩa mai bật ra.

Tôi chưa bao giờ hình dung nó sẽ diễn ra theo cách này.

Sau khi rời khỏi Edina, tôi không phải là Ma vương hay bất cứ thứ gì đặc biệt.

Tôi chỉ đơn giản là một cư dân thành phố mạnh mẽ nhưng không hiểu biết, không biết gì về công việc đồng quê.

Người ta thường nói rằng vị trí của một người xác định họ; ở một nơi mà tôi không thể làm vua, không ai coi tôi là vua.

Không ai ngưỡng mộ hay tôn kính tôi, và do đó, cũng không ai ghê tởm hay khinh miệt tôi.

Tôi suy nghĩ liệu một cuộc sống bình thường có còn khả thi đối với tôi hay không.

Bỏ qua việc liệu tôi có thể sống cuộc sống như vậy hay không, tôi tự hỏi liệu mình có thể xem xét khả năng đó không.

Không ai khẳng định rằng tôi là vua của họ.

Không ai tìm kiếm tôi vì hy vọng hay tuyệt vọng.

Tôi không phải là tín đồ của Towan, cũng không phải là người bảo vệ Als, cũng không phải Ma vương.

Tôi không tin có thể quên chúng chỉ vì tôi không nghe thấy ai đang tìm kiếm tôi.

Tuy nhiên, ý nghĩ đơn thuần rằng tôi không đặc biệt quan trọng trong thực tế đã mang lại cho tôi cảm giác thoải mái.

Mặc dù tôi là một sự tồn tại gần như đồng nghĩa với nguồn gốc của thế giới này, nhưng tôi không phải là người toàn năng cũng như không biết tất cả.

Không phải mọi vấn đề trên thế giới đều là điều tôi phải giải quyết, tôi cũng không có khả năng làm như vậy.

Tôi đã tự phụ khi cố gắng tham gia vào mọi sự kiện xảy ra trên thế giới.

Tôi chỉ đơn giản là tràn đầy bản thân mình.

Tôi cảm thấy khó chịu trong tình huống này khi tôi không thể kiểm soát mọi tình huống.

Tôi thật ngu ngốc biết bao, cảm thấy sợ hãi về mọi thứ trên đời đang trôi đi, trong khi không thể làm đổ một cái cây nào trước mặt.

Lúc này tôi không ngồi trên ngai vàng ở Edina mà ở ngôi làng miền núi Rizaira.

Tôi có thể suy nghĩ về những gì cần phải làm trên ngai vàng khi tôi quay trở lại với nó.

Ngay cả khi tôi nhìn thấy mọi thứ, điều đó không có nghĩa là tôi có thể giải quyết tất cả.

Nhờ có Luna và Arta thảo luận về sự kém cỏi của tôi, tôi đã nhận ra suy nghĩ của mình kiêu ngạo đến mức nào.

Trách nhiệm của một vị vua thuộc về nhà vua.

Trong khi đảm nhận vai trò của một thằng ngốc thành phố, tôi nên làm những gì mà những thằng ngốc thành phố làm và học những gì tôi không biết.

Cuối cùng, tâm trí u ám của tôi dường như đã bình tĩnh lại một chút, và tôi cảm thấy như mình đã hiểu được phần nào ý nghĩa của sự minh mẫn thực sự trong tâm hồn.

Có thể có những điều tôi không biết khi tôi ở đây.

Nhưng cái gì cơ?

Luna Artorius khuyên tôi nên tin cô ấy.

Vì vậy, tôi đã đặt niềm tin vào Luna.

Không có gì khác quan trọng.

Nếu Luna tiếp tục gọi tôi là con trai của cô ấy, tôi nên hành động như một đứa con trai.

Vậy bốn phận của người con hiện nay là biến rừng thành ruộng.

Và bước đầu tiên là chặt cây.

Chúng tôi sẽ chuyển khu vực nhiều cây cối thành bãi đất trống và biến bãi đất trống thành cánh đồng.

Tôi không biết điều này cuối cùng sẽ có ý nghĩa gì đối với tôi, nhưng tôi quyết tâm ngừng suy nghĩ khi ở Rizaira.

Nếu Mẹ hướng dẫn tôi làm điều này, thì phải có lý do!

Tôi không quan tâm đến bất cứ điều gì khác!

Tôi đã chịu trách nhiệm về quá nhiều thứ cho đến bây giờ, vì vậy trốn tránh trách nhiệm lần này cũng không sao cả.

"Heh, hehe...."

Vì lý do nào đó, tôi nhớ lại những ngày hoang dã của mình ở Temple, nhảy nhót như một con thú điên cuồng, và tiếng cười phá lên.

Nhận ra rằng sự thanh thản nội tâm không đến từ sự giác ngộ sâu sắc hay một sự kiện quan trọng, mà từ việc bị coi là một kẻ vô giá trị.

Bất kể quá trình như thế nào, chẳng phải kết quả mới thực sự quan trọng sao?

Tôi tin rằng Luna Artorius có một chiến lược trong đầu.

Trong thực tế, tôi khá bất tài và có kiến thức hạn chế.

Vì vậy, tôi sẽ đơn giản làm theo hướng dẫn và giải tỏa suy nghĩ của mình.

Trong khi tôi đã từng dành cả ngày để dằn vặt với những lo lắng và tình huống khó xử với tư cách là một vị vua, thì giờ đây tôi là một vị khách ở Rizaira.

Vì vậy, tất cả những gì tôi cần làm là làm theo hướng dẫn.

Sử dụng bộ não của tôi một cách không cần thiết sẽ không nâng cao bất cứ điều gì hoặc mở rộng hiểu biết của tôi.

Tôi nắm lấy cái rìu.

Trước đây tôi không quen với kỹ thuật này, nhưng bây giờ tôi đã biết nó, nó rất đơn giản.

Không cần phải áp dụng lực quá mức.

Một lượng [Tăng cường sức mạnh ma thuật] khiêm tốn, kiểm soát sức mạnh đó ở mức tối đa.

Từ đầu đến cuối.

*Vút!

Chuyển động tay của tôi chính xác và việc quản lý sức mạnh không phải là một thách thức.

Căn chỉnh với rãnh do rìu tạo ra.

Lần này, từ dưới lên trên.

*Vút!

Tôi quan sát những mảnh gỗ đã bị phân tán.

Chỉ có một mảnh nhỏ đã bị sút mẻ.

Tuy nhiên, không thể phủ nhận tôi đã tiến bộ.

*Vút!

*Nứt!

*Thud

Từng chút một.

Nhiều hơn và nhiều hơn nữa.

Tôi tiếp tục sút mẻ.

Tôi có thể chưa hiểu được thế nào là sự bình an nội tâm và một tâm hồn trong sáng.

Nhưng trong việc làm trống rỗng suy nghĩ của mình, tôi chắc chắn đã thành công.

Trong cảm giác chỉ cần làm theo hướng dẫn, những suy nghĩ xâm phạm khiến tôi khó chịu đang tan biến như những mảnh gỗ bị đẽo ra.

Có rất nhiều cây cối.

Có bao nhiêu cây bị đổ cũng như có bao nhiêu suy nghĩ xâm nhập cần phải loại bỏ.

Tôi sẽ san bằng khu rừng này, loại bỏ rễ của những cái cây khổng lồ và lật đổ đất.

Tôi sẽ biến khu rừng này thành vùng đất thích hợp để trồng thứ gì đó.

Giống như gieo hạt giống mới vào đất tươi.

Tôi sẽ xóa bỏ sự tuyệt vọng và đau khổ đã ăn sâu vào trái tim tôi.

Không, ngay cả khi tôi không thể loại bỏ chúng hoàn toàn.

Tôi sẽ nuôi dưỡng một tinh thần mới trong khoảng trống của sự tuyệt vọng và đau khổ đó.

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé.)

Quét mã để chuyển tiền

NGUYỄN TIẾN LỰC

SĐT: 0901089550

Thanks For Reading